

— Тая ли е? — попитала тя усмихната. —

— Не е, — отвърналъ смаянъ Гривъ.

Русалката се гмурнала пакъ и показала сребърна торбичка, украсена съ златни пискюли.

— И тази не е.

Русалката изчезнала за трети пжтъ и издигнала пъстра вълнена торбичка.

— Ха, тая е, — поелъ я Гривъ.

— Като отплата за добрината, която ми сториха тогава, давамъ ти и сребърната торбичка, — рече русалката. А като награда, дето не се помами да вземеш чужда торба, на ти и златната.

Гривъ нарамилъ торбичкитѣ и си отишълъ радостенъ. Машеха му ги взела и ги изсипала на рогозката. Отъ сребърната торбичка издрънчали купъ едри жътици, а отъ златната се изсипали цѣло кринче бевални ценни камъни. Смаяли се.

— Ами кой ти ги даде? — попитала машехата Гривъ разказалъ всичко.

— Ти си простъ и глупавъ, — рекла накрай машехата. — Не си за такова богатство! Я иди да спиш!